

Sygn. akt VI U 821/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 lutego 2018 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Ewa Milczarek

Protokolant – st. sekr. sądowy Sylwia Sawicka

po rozpoznaniu w dniu 13 lutego 2018 r. w Bydgoszczy

na rozprawie

odwołania: Ł. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B.

z dnia 12 kwietnia 2017 r., znak: (...)

w sprawie: Ł. K.

przeciwko: Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.

o rentę socjalną na stałe

- 1) zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonemu Ł. K. prawo do renty socjalnej na stałe od dnia 1 kwietnia 2017 r.,
- 2) stwierdza, że organ rentowy ponosi odpowiedzialność za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Na oryginale właściwy podpis.

VI U 821/17

Transkrypcja uzasadnienie

Zaskarżoną decyzją z dnia 12 kwietnia 2017 roku Zakład ubezpieczeń Społecznych po rozpoznaniu wniosku ubezpieczonego z 20 lutego 2017 roku przyznał mu rentę socjalną do dnia 31 marca 2020 roku. Od tego, od tej decyzji odwołanie złożył ubezpieczony powołując się na swój stan zdrowia i domagał się przyznania renty socjalnej na stałe. W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie powołując się na decyzję lekarza orzecznika i komisji lekarskiej ZUS-u. Sąd ustalił następujący stan faktyczny. Ł. K. 20 lutego 2017 roku złożył w organie rentowym wniosek o przyznanie mu renty socjalnej na dalszy okres, bowiem poprzednią, poprzednim okresem, w którym pobierał rentę socjalną był okres do 31 marca 2017 roku. Zgodnie z artykułem 4 ustęp 1 Ustawy z 27 czerwca 2003 roku o rencie socjalnej, renta socjalna przysługuje osobie pełnoletniej, całkowicie niezdolnej do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, która powstała przed ukończeniem 18 roku życia w trakcie nauki lub w trakcie studiów doktoranckich, względnie aspirantury naukowej. Ustalenie całkowitej niezdolności do pracy na zasadach i w trybie określonym w Ustawie z 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych dokonuje lekarz orzecznik ZUS, a po złożeniu sprzeciwu komisja lekarska Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Te

organy orzecznicze wydały swoje orzeczenia - lekarz orzecznik 13 marca, a komisja lekarska 12 kwietnia 2017 roku stwierdzając u ubezpieczonego całkowitą niezdolność do pracy do 31 marca 2020 roku. Przedmiotem sporu była więc okoliczność czy stan zdrowia Ł. K. uzasadniał przyznanie mu renty socjalnej, czyli uznania całkowitej niezdolności do pracy, ale na stałe. Sąd więc dopuścił dowód z opinii biegłych, bowiem potrzebował wiadomości specjalnych i dopuścił dowód z opinii psychiatry, endokrynologa i diabetologa w celu sprawdzenia czy ubezpieczony jest całkowicie niezdolny do pracy i na jaki okres, czy ta niezdolność ma charakter okresowy czy trwały. Zdaniem biegłych, zadaniem biegłych było również ustosunkowaniem się do orzeczenia lekarza orzecznika i komisji lekarskiej ZUS. Zespół biegłych w swojej opinii z 1 września 2017 roku po dokonaniu analizy dokumentacji medycznej i badaniu ubezpieczonego stwierdził, że ubezpieczony jest leczony psychiatrycznie od 2003 roku, był wielokrotnie hospitalizowany, dwukrotnie w roku 2006, trzykrotnie w roku 2015, dwukrotnie w 2016, na przełomie lat 16 i 17 z rozpoznaniem schizofrenii paranoidalnej. posiada również orzeczenie o znacznym stopniu niepełnosprawności. Biegli w rozpoznaniu lekarskim wskazali, iż u ubezpieczonego występuje schizofrenia paranoidalna, leczona insuliną cukrzyca i występuje niedoczynność tarczycy. Na podstawie badań i analizy dokumentacji medycznej biegli orzekli, że ubezpieczony jest całkowicie trwale niezdolny do pracy. Biegli stwierdzili, że aktywizacja zawodowa stanowi integralną część długoterminowej strategii leczenia schizofrenii, są wykorzystywane w związku z tym zróżnicowane oddziaływania dostosowane do fazy choroby. Biegli wskazali, że ubezpieczony jest zdolny do podjęcia pracy wyłącznie jako formy rehabilitacji społecznej. Wskazali też, że w przypadku ubezpieczonego konieczna jest pomoc osób drugich w zakresie sprawowania opieki związanej z podawaniem leków, zaspokajania potrzeb zdrowotnych w zakresie czynności i zachowań, które są ogólnie przyjęte jako podstawowe aktywności życia codziennego, czyli robienie zakupów, załatwianie spraw w urzędzie, zaspokajania potrzeb zdrowotnych u bad..., u badanego występuje wykonanie zależne. Biegli podkreślili, że badany przejawia trudności w zadbanie o siebie, okresowo wymaga mobilizacji nawet do jedzenia i do ubierania. Biegli też stwierdzili niepomysłne rokowania w zakresie możliwości podjęcia i utrzymania zatrudnienia na otwartym rynku pracy w perspektywie dłuższego czasu. Podkreślili ponownie, że praca może być tylko formą rehabilitacji społeczno-zawodowej, na przykład w warsztatach terapii zajęciowej, czy zatrudnieniu w zakładzie aktywizacji zawodowej. W związku z powyższym skoro jest brak możliwości aktywizacji zawodowej w ramach otwartego rynku pracy, a nie ma podstaw do rokowania istotnej poprawy stanu zdrowia w związku z tym przyznawania renty czasowej, biegli stwierdzili, że u ubezpieczonego występuje całkowita niezdolność do pracy na stałe. Przesłanka powstania tej niezdolności do pracy została już przesądzona, bowiem już wcześniej organ rentowy przyznał ubezpieczonemu prawo do renty socjalnej. Opinia biegłych według Sądu zasługuje na uwzględnienie jako wiarygodny dowód w sprawie. Biegli byli specjalistami z tych dziedzin medycyny co do których schorzenia występowały u ubezpieczonego. Opinia została sporządzona po przeprowadzeniu dokładnego wywiadu, została starannie uzasadniona, a przy jej wydawaniu biegli mieli na uwadze wszystkie dane, których istnienie i ocena wynika zarówno z treści artykułu 13 Ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, która to Ustawa ma zastosowanie przy kwalifikacji stopnia niezdolności do pracy. Analiza tych wszystkich danych pozwoliła biegłym na uznanie ubezpieczonego za całkowicie niezdolnego do pracy w rozumieniu artykułu 12 ustęp 1 i 2 Ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Organ rentowy do tej opinii nie złożył zastrzeżeń, wniósł nawet o zmianę decyzji i przyznanie renty na stałe. W związku z powyższym Sąd uznał odwołanie Ł. K. za uzasadnione i na podstawie artykułu 477 ze znacznikiem 14 paragraf 2 Kodeksu postępowania cywilnego orzekł jak w punkcie 1 wyroku. W punkcie 2 wyroku Sąd zgodnie z treścią artykułu 118 ustęp 1a Ustawy o emeryturach i rentach z FUS orzekł w przedmiocie odpowiedzialności organu rentowego, bowiem biegli dysponowali dokładnie tym samym materiałem dokumentacyjnym jakim dysponował organ rentowy, w związku z tym brak było podstaw do uwolnienia ZUS-u od odpowiedzialności za nieustalenie ostatecznej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.